

واپسین سخن

رَبِّ ادْخُلْنِيْ مُدْخِلَ صَدَقٍ وَّ اَخْرِجْنِيْ مُخْرَجِ صَدَقٍ وَّ اجْعَلْ لِيْ مِنْ لَدُنْكَ سُلْطٰنًا
نصيراً (الاسراء، آية ۸۰).

گمان می‌آید هفتادمین شماره مجله (زمستان ۸۴) آخرین شماره ای باشد که زیر نظر این جانب انتشار خواهد یافت. از این رو، در آن شماره طی سرمقاله‌ای به اجمال گزارشی از فعالیت پنج ساله خود عرضه داشتم. اما معرفی اعضای جدید هیأت تحریریه تا واپسین روزهای سال ۱۳۸۴ به تعویق افتاد. در این مدت شماره حاضر آماده رفتن به مطبعه شد. لذا مناسب دیدم چند سطری را به عنوان سرمقاله بنگارم. اینک که کشتیبان را سیاستی دگر آمده و مدیریت مجله را به دیگری سپرده است، فریضه ذمه خود می‌دانم از اعضای محترم هیأت تحریریه، مشاوران علمی و داوران ارجمند، ویراستاران، کارکنان مؤسسه چاپ و انتشارات دانشگاه بویژه مدیر مؤسسه آقای دکتر محسن تیرایی، آقای حسین ذکاوتی زاده کارشناس سختکوش مجله و همه کسانی که به نحوی این جانب را در انتشار منظم ۲۱ شماره از مجله یاری رسانده اند سپاسگزاری کنم.

از این میان ضروری می‌بینم چند تن از اعضای هیأت تحریریه را که در هیأت تحریریه جدید حضور ندارند به ذکر مخصوص گردانم و سپاس ویژه خود را به حضورشان عرضه بدارم. آقای دکتر محمد مهدی رکنی که قریب ۱۰ سال با مجله

همکاری کردند و بزرگوارانه همواره این حقیر را با نواخت خود، دلگرمی می‌بخشیدند، گرامی استاد ارجمندم آقای دکتر آذرتاش آذرنوش، دوستان گرامی آقای دکتر احمد پاکتیچی و دکتر مجتبی زروانی که همکاری آنان موجب افتخار و اعتبار علمی و فرهنگی مجله بود. از همه آنان صمیمانه سپاسگزارم. از آنانی هم که خوبی را با بدی و احسان را با اسائه پاسخ دادند و به جای همکاری، کارشکنی و به جای تشکر، زخم زبان زدند و کم کاری یا ضعف خود را به حساب دیگران گذاشتند گلایه ای ندارم. چه اینکه گفته اند:

فلما استد ساعده رمانی

أعلمه الرمایة کلّ یوم

والسلام

سید کاظم طباطبایی

۱۳۸۵/۱/۲۹